

Societat | | Actualitzat el 02/03/2020 a les 15:00

Víctor Gutiérrez: «Per molta gent és impensable que una persona homosexual pugui ser esportista»

La Torre visita a les instal·lacions del CN Terrassa al waterpolista Víctor Gutiérrez, activista LGTBIQ+ i un dels pocs esportistes professionals que ha fet pública la seva homosexualitat

El waterpolista Víctor Gutiérrez. | Adrià Costa

Víctor Gutiérrez (Madrid, 1991) és jugador de waterpolo del Club Natació Terrassa, al que va arribar l'estiu del 2019 després de 10 temporades al Club Canoe de la seva ciutat natal. A més, és doble graduat en Periodisme i Comunicació Audiovisual, i també és conegut per la seva faceta com a activista LGTBIQ+.

El 2016, Gutiérrez va anunciar la seva homosexualitat a través de la revista *Shangay Express* (<https://shangay.com/2016/05/25/victor-gutierrez-sale-armario-shangay-deportista-gay/>), de manera que es convertia en un dels pocs esportistes d'elit a nivell nacional -i internacional- a sortir de l'armari. A més, dies enrere lamentava "la falta de referents LGTBIQ+" a l'esport d'elit (<https://www.naciodigital.cat/latorredelpalau/noticia/72499/waterpolista/cn/terrassa/victor/gutierrez/lamenta/manca/referents/lgtbiq/esport/elit>), i ara ha rebut a **La Torre** a les instal·lacions del CN Terrassa per argumentar les seves paraules, criticar les etiquetes de l'esport i celebrant el seu gran moment personal i professional després de treure's "una motxila que pesava molt" fa més de tres anys.

- Com ha canviat la seva vida d'ençà que va anunciar la seva orientació sexual l'any 2016?

- M'he seguit desenvolupant en la meua carrera professional, he acabat els meus estudis universitaris i les meves passions són les mateixes. Així i tot, en fer el pas de posicionar-me d'una manera més activa en l'activisme LGTBIQ+, he pogut ajudar a persones que es troben en la mateixa situació que em vaig trobar jo en el seu moment i també participar en xerrades de diversitat sexual en escoles i equips esportius.

Ja amb 24 anys, vaig decidir-me després de viure durant molt temps sense assumir responsabilitats

-Com es va decidir a fer el pas?

- He tingut la sort de comptar amb amics més grans que jo dins del col·lectiu LGTBIQ+, que m'han conscienciat sobre el sofriment de generacions anteriors per donar-nos privilegis. Molta gent ha perdut la família, ha acabat a comissaria o fins i tot ha perdut la vida perquè els homosexuals podem tenir cabuda dins la societat avui en dia.

Ja amb 24 anys, vaig decidir-me després de viure durant molt temps sense assumir responsabilitats. Quan vaig adquirir la seguretat i força necessària, vaig creure que la meua experiència positiva podia ser útil i encoratjadora per a altres persones.

- Com ho va portar, fins que no va fer-ho públic?

- Durant la pubertat vaig arribar a pensar que estava malalt; jo no havia rebut lliçons d'educació sexual ni de gènere, pel que no en tenia cap informació. Ho vaig passar realment malament i em vaig sentir molt sol, però no em vull ni imaginar la mateixa situació sense una família que et doni suport, patint per quedar-se-hi realment.

- Fins a quin punt creu que existeix l'auto-repressió en els i les esportistes homosexuals per amagar la seva condició?

- La LGTBIfòbia és una realitat dins dels vestuaris, pel que durant l'adolescència, molts esportistes homosexuals abandonen les seves disciplines abans d'arribar a l'elit. Els que ens hem posat una màscara i ens hem dedicat a actuar com ens inculcaven, hem arribat a patir molt. La por al rebuig et fa desviar l'atenció a amagar l'homosexualitat, i això et pot fer minvar el teu rendiment esportiu. En aquell moment, només penses en què la gent no se'n adoni: no és una preocupació com tenir un examen l'endemà; és un fet transcendental, és la creació del teu propi ser.

La LGTBIfòbia és una realitat dins dels vestuaris, pel que durant l'adolescència, molts esportistes homosexuals abandonen les seves disciplines abans d'arribar a l'elit

Víctor Gutiérrez, jugador de waterpolo del Club Natació Terrassa. Foto: Adrià Costa

Hi ha moltes persones i experiències meravelloses darrere de la porta de l'armari

- Quin missatge tindria per a les persones que es troben en una situació així?

- Hi ha moltes persones i experiències meravelloses darrere de la porta de l'armari. Val la pena fer les coses amb por, perquè tot el que arriba després és molt millor. No s'ha de viure darrere d'una careta, no hi ha res a amagar i no se'n penediran.

- En el seu cas, va fer pública la teva orientació sexual sortint en portada de la revista Shangay Expres. Per què vas triar aquesta via?

- És una publicació històrica del col·lectiu LGTBI, que sabia que cuidaria el reportatge, tot evitant el sensacionalisme i tractant amb cura les meves paraules. Vaig voler-me sentir com a casa. Quan et sents desprotegit, com he dit abans, necessites parlar amb persones que t'entenguin, i sentia que aquest mitjà ho faria.

- Com va ser la repercussió mediàtica de la seva sortida de l'armari? Va sentir-se assenyalat?

- Quan els vaig proposar anunciar la meva sortida de l'armari, des de la revista ja em van comunicar que volien posar el tema en portada, pel que em van avisar que la repercussió seria molt major que la d'una entrevista entre pàgines.

Tot i això, mai em vaig imaginar que seria un boom com el que va ser. Durant hores, la notícia va ser la més llegida als portals de diversos diaris espanyols i va aparèixer a totes les publicacions esportives i generalistes del país, així com en mitjans d' Austràlia o Rússia, entre d'altres.

Al principi sí que em vaig sentir desbordat: era un reclam per la premsa i em van arribar moltes peticions d'entrevista i declaracions. Tanmateix, tenia clar que l'objectiu principal era convertir-me en un referent positiu. No em vull erigir com a representant de ningú, però em consta que he ajudat moltes persones i estic molt content d'haver pres aquella responsabilitat.

No em vull erigir com a representant de ningú, però em consta que he ajudat moltes persones i estic molt content d'haver pres aquella responsabilitat

- Estem a prop de què no sigui notícia un cas com el seu, doncs?

- El que hauria de deixar de ser notícia són els casos de discriminació al col·lectiu homosexual, que és el que tira enrere als esportistes per fer el pas. Tot i això, cada cop som més els que expliquem la nostra experiència positiva.

Espero que passi d'aquí poc, però encara queda un llarg camí per aconseguir que qualsevol persona es sentí integrat dins del món de l'esport. Com ja he dit, falta fer un treball un transversal, d'esportistes a directius, per remarc en una mateixa direcció.

Víctor Gutiérrez va anunciar la seva homosexualitat el 2016, convertint-se en un dels pocs esportistes d'elit en sortir de l'armari Foto: Adrià Costa

Confio que un dia arribarà el moment en què dir "sóc gay" sigui com dir "sóc virgo"

- La setmana passada parlava de la falta de referents LGTBIQ+ a l'esport, quin va ser el seu, aleshores?

- Jo no vaig tenir cap referent, i això em va fer dubtar de les meves capacitats per convertir-me en esportista d'elit, ja que pensava "no n'hi ha cap com jo". Per això, és important donar veu als i les esportistes homosexuals, que es poden convertir en referents per encoratjar als i les joves del col·lectiu LGTBIQ+ a assolir el top a nivell esportiu.

Tanmateix, també és important perquè els heterosexuals que s'emmirallen en l'esport compreguin que la diversitat en rodeja en forma de veí, company de feina o d'equip, i que no és un motiu per assenyalar, sinó per abraçar. Gràcies a aquests i aquestes referents, confio que un dia arribarà el moment en què dir "sóc gay" sigui com dir "sóc virgo".

Jo no vaig tenir cap referent, i això em va fer dubtar de les meves capacitats per convertir-me en esportista d'elit, ja que pensava "no n'hi ha cap com jo"

- Què pot fer des de la seva posició per aconseguir que més esportistes surtin de l'armari?

- Des que vaig anunciar la meva orientació sexual el 2016, la meva experiència a l'esport ha sigut molt positiva. Per això, crec que el meu missatge pot ajudar a noies i nois que es trobin en la mateixa situació, a perdre la por de sortir de l'armari. Crec que pot ser molt útil escoltar una persona que ha fet el pas i des d'aleshores tot el que l'hi ha vingut ha sigut bo, com és el meu cas.

[noticiadiari]35/72499[/noticiadiari]

-Li ha demanat consell algun esportista professional que tingui el valor que va tenir vostè el 2016?

- Sí. És una de les coses que valoro més positivament des que vaig anunciar la meva homosexualitat el 2016. Hi ha hagut esportistes d'elit que m'han contactat de manera confidencial per explicar-me la seva història i transmetre'm la seva por. Els i les esportistes vivim en una bombolla, i a vegades s'agraeix intercanviar idees i conversar amb algú que hagi pogut experimentar abans el mateix patiment que tu.

- Per quina raó creu que sembla incompatible ser esportista professional i homosexual?

- L'esport és molt masculista. Tot el que s'allunyi de la figura masculina mal entesa, rànica i carca, no és vàlida per l'esport. Sinó, perquè l'esport femení està mal pagat i mal considerat?

Per molta gent és impensable que una persona homosexual pugui ser esportista. Aquesta barrera jo la vaig voler trencar fent-me visible: la teva orientació sexual no marca el teu rendiment esportiu i això s'ha de fer saber.

Hi ha hagut esportistes d'elit que m'han contactat de manera confidencial per explicar-me la seva història i transmetre'm la seva por

Víctor Gutiérrez juntament a l'escut del Club Natació Terrassa, abans de l'entrevista Foto: Adrià Costa

- Que s'hauria d'esperar d'un esportista d'elit, doncs?

- El que s'hauria d'esperar d'un esportista són grans valors com el compromís, la dedicació, el companyerisme. En definitiva, ser un exemple per la societat, ja que l'esport és un mirall en què la gent es mira. Tanmateix, desgraciadament l'esport no és un espai segur pel col·lectiu LGTBIQ+. L'esport ha de servir per obrir portes i trencar murs, pel que ha de mostrar que està del nostre costat i no contra nosaltres.

- Creus que en l'esport femení el col·lectiu LGTBIQ+ es troba en la mateixa situació?

- Crec que a l'esport femení les coses es desenvolupen d'una altra manera. Tanmateix, es donen dinàmiques creuades: tal com ningú s'estranya que una futbolista sigui lesbiana, sembla que en esports com el patinatge sobre gel, un patinador pugui ser homosexual i en canvi una noia hagi de complir amb un paper totalment feminitzat i heterosexual. No hi ha esports per nois i esports per noies, i això la societat ho ha d'aprendre.

Desgraciadament l'esport no és un espai segur pel col·lectiu LGTBIQ+

- Tal com a escala social existeixen infinitat d'entitats i associacions que vetllen pels drets de les persones homosexuals, els esportistes es senten una mica orfes i indefensos, en aquest sentit?

- Quan arriba el dia, el tuit de rigor amb la bandera LGTBI el publiquen totes les institucions. Això, però, dista molt de fer activisme i polítiques per contrarestar la situació. Necessitem fets: formacions als entrenadors o la creació d'un equip de psicòlegs especialitzats per assessorar. Estem absolutament desemparats: per sortir de l'armari, un esportista ha de lluitar contra vent i marea de manera personal, lluny del suport federatiu.

Estem absolutament desemparats: per sortir de l'armari, un esportista ha de lluitar contra vent i marea i de manera personal, lluny del suport federatiu

- Com podrien involucrar-se les Federacions esportives per revertir la situació dels esportistes homosexuals?

- L'educació des de la base, basada en el respecte, la tolerància i la diversitat sexual, és el punt d'inflexió. S'han de formar als directius i als tècnics per saber afrontar casos, així com crear una xarxa de psicòlegs per ajudar a afrontar situacions de manera anònima, en què els nois i les noies esportistes homosexuals tinguin una sortida de l'armari més fàcil, per exemple.

- Ha trobat a faltar empatia per part de companys d'equip o entrenadors heterosexuals?

- La meva experiència, com he dit, ha estat molt positiva. Ningú ha canviat el seu tracte amb mi des del meu anunci. Segur que amb molts companys no comparteixo alguna opinió, però sempre s'han dirigit a mi amb molta normalitat. Jo no demano que tothom pensi com jo; només respecte i comprensió.

Jo no demano que tothom pensi com jo; només respecte i comprensió.

Víctor Gutiérrez durant l'entrevista amb **LaTorre** Foto: Adrià Costa

- Quina relació manté amb altres esportistes del col·lectiu LGTIBQ+? Existeix alguna xarxa de recolzament entre vostès?

- Més enllà de les xarxes socials i d'intercanviar algun missatge de tant en tant, a vegades ens trobem amb els que participen més activament en conferències i taules rodones. Tinc molt bona relació amb Gema Hassen-Bey, medallista paralímpica en esgrima. També he coincidit amb la futbolista del Barça Maria León, el nadador Carlos Peralta o el judoka Marc Fortuny, entre d'altres. Tot i així, és un contacte personal, i no existeix cap xarxa creada, pel que pot ser sí que seria interessant crear-la per agrupar les persones que han passat per una mateixa experiència que nosaltres.

- Quins reptes té l'esport pel que fa a la diversitat sexual?

- L'esport ha d'assumir la diversitat que existeix a la societat en comptes de mirar cap a un altre costat, com ha fet històricament. A l'esport hi cabem tothom, no és una cosa destinada a cap col·lectiu concret, i així s'ha d'inculcar a les noves generacions d'esportistes.

Les escoles i les formacions existeixen per protegir als menors de famílies que els volen portar a teràpies de conversió o al psicòleg

- Aleshores, quin paper ha de jugar l'educació en la creació de la identitat de gènere en els menors?

- Les escoles i les formacions existeixen per protegir als menors de famílies que els volen portar a teràpies de conversió o al psicòleg; per evadir-los de les teories conspiranoiques que no volen acceptar la diversitat a la societat i a l'esport.

- Creu que el fet de sortir de l'armari pot tancar portes en l'àmbit professional, avui en dia?

- Els grans patrocinadors no t'abandonarien mai, perquè gràcies a les xarxes socials, el cas es faria viral i "els cauria el pèl" davant la denúncia social. Tot i això, hi ha moltes disciplines minoritàries que viuen de petits col·laboradors. Per això, existeix una por generalitzada en fer-se visible perquè no saps quina serà la seva reacció davant l'anunci.

- En el seu cas, va veure perillar la seva carrera professional en algun moment?

- Per sort, al waterpolo no es treballa amb aquesta mena de patrocinadors. Jo tenia un contracte professional amb el meu club d'aleshores, el Real Canoe de Madrid, i sabia que no tindria repercussions negatives. Tanmateix, abans de fer-ho públic, no vaig consultar-ho amb la Federació espanyola ni amb el club, pel dubte de no saber si m'ho prohibirien. Un cop fet, ambdues parts em van felicitar i sempre han estat del meu costat.

Víctor Gutiérrez contestant les preguntes a la seu del CN Terrassa Foto: Adrià Costa

- Creu que és més fàcil manifestar-se en públic en un esport com el waterpolo que en el

bàsquet o el futbol, que té un focus mediàtic més gran?

- Rotundament sí. No té res a veure. A Terrassa, que és una de les piscines que més s'omple, poden haver-hi entre 600 i 1.000 persones. L'exposició mediàtica és molt menor, però tot i així confio que els esportistes que ens hem atrevit a sortir de l'armari, sense importar la disciplina que practiquem, podem servir d'exemple als futbolistes: quan ho aconseguim, crec que el futbol canviarà la perspectiva de la LGTBfòbia tant a l'esport com a la societat.

Si el futbol és la disciplina més seguida i cap futbolista està fora de l'armari, ens hauria de fer reflexionar

- I el futbol? Què passa amb el futbol?

- És l'esport rei. El futbol és una dimensió a part de la resta dels esports. Si és la disciplina més seguida i cap futbolista està fora de l'armari, ens hauria de fer reflexionar. No ha de ser fàcil, tenint en compte que cada cap de setmana es pot trobar 50.000 o 60.000 persones en un estadi cridant-te "maricón". Per això, ha d'existir una llei dura contra la LGTBfòbia als recintes esportius, com sí que passa amb el racisme. Si volem que el futbol creï un precedent, s'han de perseguir les actituds homòfobes perquè si no, serà molt difícil que el futbolista sentí un recolzament que l'animi a fer el pas.

- Com s'haurien de regular les lleis per castigar les actituds homòfobes als estadis?

- El 2020 a Espanya no pot haver-hi espai pel masclisme, el racisme, la xenofòbia ni la LGTBfòbia en cap espai esportiu. Aquestes actituds han de ser castigades de manera duríssima.

- Ha canviat la seva relació amb les amistats, la família o els companys, des que va anunciar la teva homosexualitat? Com ho van encaixar?

- El canvi ha sigut en l'àmbit personal. Vaig aconseguir treure'm una motxilla que pesava molt, pel que ara em sento molt més alliberat, i amb molta més confiança. A més, sempre he comptat amb el suport de família i amics. Amb la resta de persones, sempre he rebut un tracte lloable amb tothom amb qui m'he creuat. L'exemple perfecte és la meua arribada al CNTerrassa, un dels millors equips del país, aquest últim estiu. Si m'han fitxat és pel meu rendiment esportiu, sense fixar-se en la meua vida privada. L'orientació sexual ha de quedar en una anècdota, i a l'esport ha de pesar la qualitat humana i esportiva.

L'orientació sexual ha de quedar en una anècdota, i a l'esport ha de pesar la qualitat humana i esportiva

- Com valora la iniciativa "Xiula a l'homofòbia a l'esport"?

- És molt bo que des de les institucions es promoguin actes que condemnin aquest tipus d'actituds

a l'esport. Com he dit abans, l'esport ha de ser un exemple per la societat, pel que seria molt positiu que la resta d'actors institucionals, més enllà del Vallès Occidental, en prenguessin nota.

Víctor Gutiérrez en una de les piscines del CN Terrassa, on va arribar aquest estiu Foto: Adrià Costa

Jo tenia clar que si marxava de la meva ciutat, era per anar a un dels millors clubs/blockquote]

- I per què Terrassa?

- Després de 10 anys a Madrid, on era el capità, no va ser una decisió fàcil de prendre, però estic molt content i satisfet amb la rebuda que he tingut aquí a Terrassa. Jo tenia clar que si marxava de la meva ciutat, era per anar a un dels millors clubs. Cada any havia tingut ofertes de fora, però aquest any, sense lligams acadèmics, amb la possibilitat de jugar a Europa i en

un gran moment esportiu, no vaig pensar-m'ho dos cops.

- Van tercers a la Lliga, seguïu vius a la Copa i encara teniu opcions matemàtiques de classificar-vos pels quarts de final de la Copa d'Europa. Quines expectatives teniu aquesta temporada?

- La temporada de moment va molt bé. A la Copa vam ser subcampions i a la Lliga, confiem a arribar a la final, que es juga al millor de tres partits. Volem seguir competint i donar guerra al Barceloneta, que és el favorit.

A Europa, és la primera vegada que el club es classifica per la competició i som l'equip amb el pressupost més baix del quadre. A més, la majoria de jugadors són de la casa. Per nosaltres, jugar la copa continental ja és un premi del qual estem gaudint, i poder competir contra gegants europeus i tenir opcions de colar-nos entre els vuit millors equips d'Europa és meravellós, tot i que som conscients que serà molt difícil fer-ho realitat.

Per nosaltres, jugar la copa continental ja és un premi del qual estem gaudint

- Veu possible anar amb la selecció espanyola als

Jocs Olímpics de Tòquio, aquest estiu?

- És una espina que tinc clavada, quan pels Jocs de Ríó 2016 vaig caure de la llista de convocats a l'últim moment. Porto anys treballant amb aquest objectiu i em veig en un gran moment personal i professional. Tot i així, el waterpolo és un esport d'equip i l'entrenador busca uns jugadors i unes posicions, que sembla ja a la selecció que estan cobertes. Tot i així, fins que no m'ho confirmin, jo lluitaré per ser-hi.